

Traja mudrci

Nezvyčajná atmosféra rodinného tepla, ktorá sprevádza Vianočné sviatky je tak zvláštna a očarujúca, že v stredoveku, v srdci kresťanstva svojím spôsobom prebehla aj Veľká noc. Nechceme teraz porovnávať tieto dva veľké sviatky, ale chceme sa s vierou zamyslieť nad tým, čo nám Vianoce chcú povedať. Vianoce nás pozývajú do Božieho ticha, a ich tajomstvo zostáva pre mnohých skryté, lebo nemôžu nájsť ticho, v ktorom hovorí a koná Boh. Zostane tak u nich vonkajší obal, pozlátko, pocit tepla a dojemnosti, ktorý o chvíľu vymení iný pocit – pocit reality a tvrdosti i neprijemnosti života. Ale ako nájsť toto ticho, alebo kde ho nájsť? Jednoduché mlčanie ho ešte nevytvára. Veď vieme, človek môže navonok mlčať, a napriek tomu byť úplne rozbitý hlukom vecí. Niektorí môžu mlčať, a v jeho vnútri je hrozny ruch. Byť ticho znamená nájsť nový vnútorný poriadok. Znamená to riešiť a nehľadať iba to, čo možno ukázať a predviesť navonok. Ticho znamená, ako hovorí ešte vtedy kardinál Ratzinger, ticho znamená rozvíjať v sebe vnútorný zmysel, zmysel pre hlas svedomia, zmysel pre večnosť v nás, schopnosť načúvať Bohu. A toto chceli a chcú v nás spôsobiť Vianoce i tieto Vianočné sviatky: zamerať našu myseľ, naše srdce i našu vôľu smerom na Boha. Nájsť ho, znova ho objaviť, presvedčiť sa o ňom a rozhodnúť sa pre neho.

O dinosauroch sa hovorí, že vyhynuli preto, lebo sa zle vyvinuli: veľa panciera a málo mozgu, veľa svalov a málo rozumu. Nehrozí aj nám, že sa zle vyvinieme: veľa techniky, ale málo duše? Hrubý pancier materiálnych možností, ale vyprázdnené srdce? Vyhasnutie schopnosti vnímať Boží hlas v nás, rozpoznať a vážiť si dobro, krásu a pravdu?

Správne ticho si vytvoríme až vtedy, keď sa zbavíme svojej prepojatosti, svojich vlastných predstáv, keď sa oslobodíme a budeme hľadať i nachádzať Ježiša Krista takého aký je a nie takého akého si my vytvoríme vo svojej mysli. Mudrci prichádzajúci z Východu a ukazujú aj nám cestu ku Ježišovi. Ukazujú nám, že sa treba napred oslobodiť od našich predstáv a prijať v tichu a pokore nájsť a prijať nie svoju, ale Božiu predstavu, Boží plán, Božiu múdrosť i lásku.

Títo muži z Východu predpokladali ako samozrejmé, že nový kráľ sa narodí v kráľovskom dome. Rovnako predpokladali, že je samozrejmé, nakoľko sa jedná o najmúdrejšieho z múdrych, že sa narodí medzi učencami. A možno si mysleli, že ho nájdú v Jeruzaleme, možno v jeho chráme, v centre vtedajšieho židovského národa a náboženstva...? Mudrci z východu nachádzajú síce o ňom informácie, ale samotného Kráľa kráľov nenachádzajú. Musia sa vtedy oslobodiť od seba, od svojho spôsobu rozmýšľania a hľadania a musia pochopiť, že Boh je úplne iný a jeho múdrosť je väčšia než múdrosť sveta a jeho moc

je iná než tá na ktorú sme naučení vo svete, i jeho láska je iná ako tá naša: je väčšia, hlbšia ba až prekvapivá a v prvom momente pre nás nepochopiteľná... Áno, máme stále tendenciu uzatvoriť nášho Pána a Boha do našich ľudských predstáv a túžob, inými slovami povedané: uväzniť ho v našom svete do presnej logiky, rozumu, či mentality sveta v ktorom žijeme. Traja mudrci a my s nimi musíme ale uznať, že Božie miery sú úplne odlišné a že novonarodený kráľ sa neukazuje v moci tohto sveta, a najmúdrejší z múdrych učí s pokorou a láskou bez kriku a hádok len tých, ktorí ho prijali a uverili mu... Mudrci pochopili, že musia zmeniť spôsob hľadania, že musia zmeniť spôsob zmýšľania, že sa musia inými slovami preškoliť a naučiť sa ovládať iný program ako je ten svetský: musia sa naučiť v tichu načúvať Božiemu hlasu, zamerať sa na Boha a na Božie veci a hľadať Božiu múdrosť. Takto oslobodení od svojich predstáv, po sklamaní v Jeruzaleme, v hlbokej pokore a poslušnosti Božiemu hlasu idú do Betlehema. Vydávajú sa do mestečka, ktoré bolo predtým jedno z najmenších, no odtiaľ už nebude nikdy také nepatmé.

Ani my nie sme iní ako tamtí muži, ba možno sme ešte radikálnejší a revolučnejší v očakávaní toho, čo by sme chceli od Novonarodeného kráľa. Keby sme mali vymyslieť, ako by mal Boh vykúpiť svet, povedali by sme: Mal by s veľkou mocou zrušiť všetko to, čo je teraz a s veľkou vedeckou predčíznosťou by mal zaviesť správne svetové hospodárstvo, aby všetci mali všetko to, čo si prajú. To je naše zmýšľanie. V skutočnosti by takéto niečo bolo znásilnením človeka a odcudzením, lebo by v ňom umrelo práve to, čo je v ňom najhlbšie a najsilnejšie. Pretože tak by bola postavená mimo hru naša sloboda a naša láska. Preto sa Boh musí ukázať iným spôsobom: v Betleheme, v pokornej bezmocnosti svojej lásky. Ale tomu kto ho takéhoto nájde a prijme dá zvláštnu moc a schopnosť, ktorej pôsobením sa bude meniť celý svet: „Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božimi deťmi: tým, čo uverili v jeho meno...“ (Jn 1, 12-14)

Vianoce nám majú pomôcť nájsť, objaviť v tichu a pokore Ježiša Krista, prijať ho takého aký v skutočnosti je a aký sa nám predstavuje v Božom slove, prichádza v Eucharistii i v „malíčkových“, a pod jeho vplyvom zmeniť svoj život: svojím myslením, chcením, svojím srdcom i dušou sa pre neho rozhodnúť a nechať sa ním viesť, dovoliť mu vstúpiť do svojho srdca, narodiť sa v ňom a cez nás vstupovať do sveta a prinášať doň Božiu lásku, Božiu pravdu, dobro i krásu...

Mário Orbán

Odrobinky zo života svätých hrdinov...

II. diel

BETLEHEMSKÝ JAS

Najväčšia hodina
od stvorenia sveta,
v ktorom sa ľudstvo ustavične zmieta,
dvíha sa do výšin i padá do priepasti,
keď zrádza svedomie
v pošliapanom chrasti.

Milióny rokov sa zastavili zrazu,
keď prišiel Sľúbený,
by zmaril skazu,
do ktorej svet sa rútil a oheň vírivý
spaľoval ľudstvo
jak ošial' mámiavý.

Zrodený z Panny, jak videl Izaiáš,
na seba ľarchy naše vzal,
celý údel náš.
K nemu sa srdce ľudstva
ustavične spína.
Boh na svet z lásky poslal svojho
Syna.

V horúčke hľadania vinie sa
vesmírna dráma,
tajomný úsvit, jas rozkvitnutého rána,
keď prišiel Sľúbený
v plnosti svojho času,
Syn Boží, Mesiáš za velebného jasu.

Nebeský Pastier vyšiel z Betlehema,
by viedol ľudí
do večného neba,
učil a miloval, i keď búril sa vody,
dobré vždy každému robil,
kade chodil.

V očistení seba oživa pamäť naša,

Čo od nás očakáva Boh?

Práve sme vykročili do ďalšieho roka. Iste plní plánov a očakávaní. Zamysleli sme sa pritom aj nad našimi povinnosťami voči Bohu, blíznym i voči sebe? Apoštol sv. Ján pripomína: „Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ (Jn 1,1). Boh je počiatok i cieľ všetkého. Svoj vzťah s ním žijeme vo viere.

Aké sú naše povinnosti voči viere? Predovšetkým je potrebné, aby sme poznávali Boha. Kto ho nepozná, nemôže ho ani milovať. Srdce človeka sa nadchne láskou, keď mu rozum ukáže príčinu.

Siedmi bývalí spolužiaci viedli mimoriadne živý rozhovor: „Ja vám hovorím, že Boh Jestvuje.“ „A ja zas tvrdím, že Boh nie je.“ „Pozrite, aj tento dom musel ktosi postaviť. Či nie? Podobne hovorí svet o Stvoriteľovi.“ „To je predsa úplne niečo iné...“ Debata

medzi nimi už bola priam horúca, keď sa do kriku ozval hlas: „Kto z vás tvrdí, že Boh nejestvuje, nech zdvihne ruku.“

Ako na povel sa zdvihlo päť rúk. Piati hlasovali proti existencii Boha len preto, lebo o ňom nič nevedeli.

Aby sme si vedeli obhájiť svoju vieru, treba poznať dôvody Božej existencie. Veríme, že Boh naozaj jestvuje, veď nám zanechal stopu svojho bytia. Tou stopou je svet. Všetko musí mať svoju príčinu a musí ju mať aj celý svet. Jeho jestvovanie potvrdzuje existenciu Boha.

Máme istotu, že Boh jestvuje, keď vidíme krásu, poriadok, harmóniu. Môže sa nám napríklad zdať, že hviezdy stoja na mieste, a ony sa pritom pohybujú obrovskou rýchlosťou. Každá má svoju dráhu, z ktorej nevybočí. Kto okrem Boha by takto geniálne dokázal rozložiť milióny hviezd, navyše bez toho, aby potreboval niečo zlepšovať alebo skúmať?

Boh nás miluje a odpoveďou na jeho lásku je naša láska. Každá skutočná láska obohacuje človeka a je prínosom pre spoločenský i duchovný život. Ak to uznávame všeobecne, tým viac by to malo platiť vo vzťahu k Bohu.

Ale my sa neraz bojíme otvoriť jeho láske. Hoci nik, kto ho úprimne miloval, sa nesťažoval, lebo skutočná láska k Bohu je nesmiernym obohatením a

prínosom pre náš život. Aj v tomto roku sa môžeme postaviť pred Božiu tvár...

LUBOMÍR STANČEK

Chamtivosť je stále nespokojná

Kto má veľa potrieb, je chudobný, núdzny človek. Aby bol človek šťastný, nepotrebuje veľa. Chamtivosť človeka trýzni, otravuje všetku radosť z pôžitku. Chamtivosť je nenásytná, nikdy nehovorí: Mám dosť. Chceš vlastniť a teba vlastní. Ľudia sú posadnutí túžbou po majetku.

Najkrajšia popínavá rastlina dokáže najmohutnejší strom zahubiť, stačí, ak ho roky neúnavne objíma. Vášň vlastniť ubíja človeka tak, ako popínavá rastlina zadúša strom. Kto chce vlastniť iného človeka, zbavuje ho dôstojnosti, aj keby sa tu chamtivosť prezliekla za lásku.

Zdá sa, že u nás je všetko prispôbené na uspokojovanie materiálnych potrieb. Driemajúca žiadostivosť je ustavične povzbudzovaná. Ľudia sa uchylujú ku korupcii, len aby čo najviac vlastnili. Chamtivosť je určitá forma agresie, prameň konfliktov a vojen. Lebo chamtivci nikdy nedokážu žiť v mieri s inými chamtivcami.

Chamtivosť - prastará ľudská neresť, o ktorej sa vo všetkých jazykoch mlčí.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše vo Vianočnom období

8. Lutorok – po Zjavení Pána

17.00 + Emanuel Kašák, manž. Františka a syn Jozef

9. I. streda – po Zjavení Pána

18.00 na úmysel ordinára

11. I. piatok - po Zjavení Pána

18.00 + Anton Kolát, manž. a ich rodičia

12. I. sobota - po Zjavení Pána

17.00 na úmysel ordinára

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

13. I. Krst Krista Pána

8.00 na úmysel

9.15 + za farníkov

Koniec Vianočného obdobia

Liturgický kalendár

7.I. pondelok	sv.Rajmund z Peňafortu, kňaz
8.I. utorok	sv.Severín, kňaz, sv.Teofil
9.I. streda	sv.Marcelín, biskup a mučeník
10.I. štvrtok	sv.Agatón, pápež, sv.Pavol, pustovník
11.I. piatok	sv.Hygin, pápež
12.I.sobota	sv. Aelréd, opát, sv.Ernest, mučeník

Slovo na dnes

Priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho uložil ruku.

On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší poslinil ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal: „Effeta“ čo znamená: „Otvor sa!“ V tej chvíli a mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával

(Mk 7, 2 - 35).

Zodpovednosť

Čo sa po zázračnom uzdravení zmenilo v živote hluchonemého? Pribudla mu jedna neľahká povinnosť: byť zodpovedný za to, čo počúva a čo hovorí. Skusujeme, že v živote si musíme všeličo vypočuť. Slová príjemné aj nepríjemné. Slová pôsobiace radosť, ale aj bolesť. Slová upokojujúce, alebo znervózňujúce. Slová slušné, alebo neslušné. Niekedy by sme chceli pred niektorými slovami „utiecť“, iné zasa radi počúvame. V živote sa učíme počúvať, ale aj nepočúvať.

Dbajme na to, čo sami hovoríme. Múdry človek má pokoru pred svojimi slovami. Viac rozmýšľa a menej hovorí. Vie, že veľa vecí nie je takých jednoduchých, ako sa zdajú. My sa podobáme na šiestich slepcov z rozprávky, ktorí skúmali slona, zviera, o ktorom len počuli. Prvý slepec sa dotkol slonovho boku a konštatoval, že slon je niečo ako múr. Druhý nahmatol slonov kel a povedal, že slon sa musí podobáť na oštep. Tretí sa chytil chobota a dospel k záveru, že slon sa podobá na hada. Štvrtý siahol slonovi na koleno a prejavil názor, že slon sa musí podobáť na strom. Piaty našiel ucho slona a povedal, že slon mu pripomína vejár. Šiesty chytil slona za chvost a prehlásil, že slon mu pripomína lano. Každý zo slepcov mal, aj nemal pravdu. V podobnej situácii sa aj my nachádzame. Nikdy nepoznáme úplne všetko, ani ľudí ani javy vo svete.

Ak už niečo povieme, tak nech to má logiku, silu a hodnotu. Nech o nás neplatí, že pokiaľ sme neotvorili ústa, ľudia nás pokladali za filozofov. Keď sme ich otvorili, ľudia sa zhrozili. Slová sú vyjadrením nášho vnútorného života. Ak ich vypovíme, už sme o sebe niečo prezradili. Zároveň naše slová ovplyvňujú prostredie, v ktorom boli povedané. Mohli by sme hovoriť o „ekológii slov“. Čím viac ľudí povie v nejakom konkrétnom prostredí slová, ktoré nemajú zmysel a pôsobia deštruktívne, tým je ľudské a komunikačné prostredie viac „zamorené“ a ťažko sa v ňom dýcha. Stačí, keď je napríklad v rodine niekto, kto nedbá na to, čo hovorí, tak vytvára pre ostatných neznesiteľnú atmosféru pre pokojný život. Možno vtedy členovia rodiny túžia, aby mohli mať nejaké „slovné masky“, podobné plynovým, aby tieto slová nemuseli „dýchať“. So slovami sa snažme

zaobchádzať opatrne a ostražito. Môžu vyvolávať buď „anjelov“, alebo „démonov“.

Svet vynakladá veľké prostriedky, aby sme mali čisté a zdravé životné prostredie. Paralelne s tým sa usilujeme, aby sme vytvárali aj čistú duchovnú atmosféru pomocou „ekologicky čistých slov“.

Marián Šuráb

Homília kardinála Tomku 1.1.2007

Dóm sv.Martina, Bratislava

Predovšetkým dovoľte mi, aby som použil starozákonný pozdrav, ktorý sa hodí na dnešnú slávnosť, a každému z vás z celého srdca poprial: „Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a nech ti daruje pokoj!“ Prajem vám všetkým pozhnaný a pokojaplný Nový rok! Dnes cirkevne slávime Sviatok Panny Márie Bohorodičky a na začiatku civilného roku si pripomíname pätnásť výročie trvania Slovenskej republiky, pričom nezabúdame, že je to aj Svetový deň pokoja. Tri skutočnosti, ktoré však spája jediný spoločný obsah: Bohorodička, svätá Rodina a pokoj. Ešte nám doznieva v srdci vianočný spev: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Máme tiež pred očami betlehenskú scénu pastierov, ktorí za tichej noci našli v jaskyni pre zvieratá chudobnú rodinku Máriu, Jozefa i dieťa uložené v jaslach. Pavol z Tarzu nám odhaľuje hlboké tajomstvo tejto noci: „Keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom“ (Gal 4, 4). Tá žena je Matka Božieho Syna, Bohorodička, Theotokos. Na tú veľkú úlohu ju vyvolil sám Boh. Preto si ju my veriaci kresťania uctieваме. Idyllický obraz tejto rodinky a pastierov za tichej noci, podobne ako pieseň „Tichá noc, svätá noc“- „Stille Nacht, heilige Nacht“- vyvolávajú pocity a myšlienky pokoja, ktorý je darom neba pre ľudí dobrej vôle.

Do tejto priam posvätnéj atmosféry priliehavo zapadá Svetový deň pokoja, ku ktorému aj tohto roku vydal svoje posolstvo pápež Benedikt XVI., a to práve na tému: „Ľudská rodina, spoločenstvo pokoja“. Svätý Otec predkladá túto mimoriadne hlbokú úvahu, spolu s horúcim želaním pokoja, nielen veriacim, ale výslovne „mužom a ženám celého sveta“, lebo ide o záležitosť, ktorá sa týka všetkých ľudí. Dovoľte teda, aby sme sa pozastavili aspoň pri niektorých myšlienkach tohto dokumentu, ktorý sa týka rodiny v jej prirodzenom poňatí, ale aj vo všeľudských rozmeroch. Sám Svätý Otec ihneď na začiatku upresňuje: „Prvá forma spoločenstva medzi osobami je tá, ktorú láska vzbuduje medzi mužom a ženou, keď sa rozhodnú natrvalo sa spojiť, aby vybudovali novú rodinu. Ale aj národy zeme sú povolané vytvoriť medzi sebou vzťahy súdržnosti a spolupráce, ako sa patrí na členov jedinej ľudskej rodiny: „Veď všetky národy –prehlásil Druhý vatikánsky koncil - tvoria len jedno spoločenstvo, majú ten istý pôvod, pretože Boh stanovil, aby celé ľudské pokolenie obývalo povrch zeme, a majú aj spoločný konečný cieľ, Boha“ (č.1, citát je z „Nostra aetate“, 1). Rodina, spoločnosť a pokoj.

Benedikt XVI. poukazuje na prvom mieste na vzťah prirodzenej i všeľudskej rodiny k pokoju. Prirodzená rodina, ako intímne spoločenstvo života a lásky, založené na manželstve medzi mužom a ženou, je prvé miesto „humanizovania“ osoby a spoločenstva, je kolíska života a lásky. „Právom sa teda rodina uznáva za prvú prirodzenú spoločnosť... a keď sa tvrdí, že rodina je prvá a životná bunka spoločnosti, tvrdí sa čosi podstatné“ (č.2 a 3). V zdravej rodine zažívame skúsenosť základných zložiek pokoja: lásku medzi súrodencami, autoritu rodičov, láskavú službu slabším členom, vzájomnú výpomoc v prípade potreby, ochotu navzájom sa prijať a odpúšťať si. Kde inde by sa člen rodiny naučil lepšie ochutnať vôňu pokoja? Taká pokojná atmosféra pokoja utvára z „rodinného hniezda“ „teplo domova“, ktoré je nám všetkým nepreotrebne. Z tejto jednoduchej úvahy vyplýva, že „rodina je prvou a nenahraditeľnou vychovávateľkou k pokoju“. Práve preto, že jej povinnosťou je vychovávať svojich členov, rodina je nositeľkou osobitných práv. Samotná Všeobecná deklarácia ľudských práv, ktorá predstavuje výdobytk právnej spoločnosti a má vskutku univerzálnu hodnotu, tvrdí, že „rodina je prirodzenou a základnou jednotkou spoločnosti a má nárok na ochranu spoločnosti a štátu“ (čl. 16/3). Benedikt XVI.

na tomto mieste prechádza na konkrétne uzávery, ktoré je hodno odčitovať:

„Preto ten, kto sa stavia proti inštitúcii rodiny – hoci i nevedome – oslabuje pokoj v celom spoločenstve, národnom i medzinárodnom, pretože oslabuje tú najdôležitejšiu „agentúru“ pokoja. To je skutočnosť, ktorá si zasluhuje, aby sme sa nad ňou zvlášť zamysleli: všetko, čo vedie k oslabeniu rodiny založenej na manželstve muža a ženy, čo priamo alebo nepriamo prekáža ochote zodpovedne prijať nový život, čo bráni prednostnému právu rodiny niesť zodpovednosť za výchovu detí, predstavuje objektívnu prekážku na ceste pokoja. Rodina potrebuje domov, prácu a spravodlivé ocenenie domácej práce rodičov, potrebuje školu pre deti a pre všetkých základnú zdravotnú starostlivosť. Keď sa spoločnosť a politici neusilujú rodinám v týchto oblastiach pomáhať, zbavujú sa základného zdroja, slúžiaceho pokoju. Najmä prostriedky spoločenskej komunikácie – pre výchovné možnosti, ktorými disponujú – nesú osobitnú zodpovednosť za to, aby podporovali úctu voči rodine, prednášali jej očakávania a práva a predstavovali jej krásu“ (č.5). To sú vážne slová, určené pre všetkých a teda aj pre naše Slovensko. Treba sa nad nimi zamyslieť, lebo obsahujú pravdy dôležité pre spravodlivý a účinný pokoj nielen v rodinách, ale aj v celej spoločnosti a štáte. K tomu každý štát a teda i naša mladá republika potrebuje nielen dobrú ústavu, ale aj jej správnu aplikáciu a spravodlivé zákony.

Benedikt XVI. prechádza potom na širšie pole a tvrdí, že „aj sociálne spoločenstvo, ak chce žiť v pokoji, musí sa inšpirovať hodnotami, ktorými sa riadi rodinné spoločenstvo“, či už ide o miestne, národné, štátne i nadštátne organizmy. Lebo aj celé ľudstvo je iba veľká rodina, ktorá žije v spoločnom dome, ktorým je celá zem. Svätý Otec tvrdí doslova: „Nežijeme jedni vedľa druhých náhodou; ako ľudia všetci kráčame tou istou cestou, a preto ňou ideme ako bratia a sestry.“ To nás núti rešpektovať každú ľudskú bytosť, chovať sa zodpovedne pred jej transcendentálnou, neporušiteľnou hodnotou, aby sme si neboli len chladnými susedmi, ale bratmi a sestrami, povolanými vytvárať jednu veľkú rodinu, zmierené ľudstvo. V tom duchu uvažuje Svätý Otec o ochrane ľudského prostredia a povzbudzuje všetkých, aby sme zem vnímali ako „naš spoločný dom“; vyzýva tiež národy, aby zintenzívnili dialóg ohľadne spravovania energetických zdrojov planéty a dotýka sa aj rovnomerného rozdelenia bohatstiev vzhľadom na chudobných členov ľudskej rodiny. Nikomu z nás nemôže ujsť, že tu ide o základné ekologické a ekonomické otázky, ktoré sa týkajú celého hospodárenia človeka a ľudstva s Božím stvorenstvom. Tak isto je zrejmé, že také dôležité otázky možno iba spomenúť a nie širšie rozvíjať v časove obmedzenej kázni.

Z bohatého obsahu pápežovho Posolstva k svetovému dňu pokoja treba ešte aspoň nakrátko spomenúť jednu požiadavku pre zachovanie pokoja v malej konkrétnej i vo väčšej národnej a nadnárodnej rodine, a to dôležitosť mravného zákona. Tu sa znovu ukazuje záujem Cirkvi o dobro celého ľudstva ako aj hlboké myslenie Benedikta XVI. On vychádza z tvrdenia, že „základnou podmienkou pokoja v jednotlivých rodinách je, že sa opierajú o solídny základ spoločne prežívaných duchovných a etických hodnôt“ (č.9). „Rodina žije v pokoji, ak sa všetky jej zložky podriaďujú jednej spoločnej norme: to totiž zabraňuje egoistickému individualizmu a spája jednotlivcov, čo podporuje ich harmonické spolužitie a cieľovo zameranú činnosť. Samo osebe jasné kritérium platí aj pre väčšie komunity: od tých miestnych po národné, ba až po samotné medzinárodné spoločenstvo. Na dosiahnutie pokoja je potrebný spoločný zákon, ktorý pomôže slobode, aby bola skutočne sama sebou a nielen slepou vôľou, a aby ochránila slabého pred svojvôľou silnejšieho. V rodine národov sa ukazujú mnohé svojvoľné postoje, či už v rámci jednotlivých štátov, alebo vo vzájomných vzťahoch medzi štátmi... Je potrebné ešte raz zdôrazniť: sila musí byť vždy udržiavaná na uzde pomocou zákona, a to musí platiť aj vo vzťahoch medzi suverénnymi štátmi“ (č. 11). Ale aj ľudský zákon má byť spravodlivý a má sa riadiť nie tlakom a silou jednej skupiny, ale etickým, mravným zákonom založeným na prirodzenosti vecí. Bez zachovávanía eticko-mravných noriem aj v technológii, biológii, ekonomike a politike každý druh ľudskej rodiny stratí kompas a začne sa rozbiť a vzájomne poškodzovať, ba aj ničiť. Bez morálneho správania sa niet pokoja ani ľudského pokroku!

Záver.

Toto sú len niektoré paberky široko koncipovaného Posolstva Svätého Otca, ktoré on končí výzvou na veriacich, „aby neprestajne

prosili Boha o veľký dar pokoja. Kresťania vedia, že sa môžu, pokiaľ ide o nich, zveriť do príhovoru tej, ktorá je ako Matka Božieho Syna, ktorý sa stal telom pre spásu celého ľudstva-Matkou všetkých ľudí“.

Na dnešný dvojnásobný sviatok máme teda všetci o čom rozmýšľať a my veriaci o čo prosiť, aby pokoj panoval po celý Nový rok v našich rodinách i v ľudskej rodine. Všetkým obyvateľom Slovenska poslať Svätý Otec svoje zvláštne apoštolské požehnanie, ktoré vám s radosťou udelím v jeho mene na konci tejto sv. omše. Ja spolu s vami prosím nebeského Otca slovami žalmu, ktorý sme pred chvíľou recitovali: „Bože, buď nám milostivý a žehnaj nás, a tvoja tvár nech žiari nad nami“ (Ž 67, 2). Amen

Jozef kard. Tomko

Sv.Františka S. Aviatová 11.január

Leónia Aviatová sa narodila vo francúzskom kraji Champagne 16. septembra 1844. Na jej ďalšom smerovaní sa podpísali roky štúdia v Škole sv. Františka Saleského v Troyes, kde sa pripravovala na svoju budúcu misiu zameranú na evanjelizáciu robotníckej mládeže.

Všetko sa začalo roku 1866, v čase veľkého priemyselného rozvoja. V Troyes veľa mladučkých dievčat z okolitých dedín nachádzalo prácu v textilných fabrikách. Ich mravný život po príchode do mesta bol ohrozený, čo si jasne uvedomovali mnohí miestni kňazi. Preto otec Brisson pre ne otvoril Dom sv. Františka Saleského. Nebolo ľahké nájsť riaditeľku tohto nového dievčenského zariadenia. Horlivú spolupracovníčku objavil páter Brissol v mladej Leónii Aviatovej, v ktorej rozpoznal rodiace sa duchovné povolanie. Leónia pracovala v dielni na výrobu okuliarov. Tu videla nedôstojné podmienky na prácu a pocítila túžbu pomáhať mladým ženám priateľskou či materskou radou. Keď ju P. Brissol pozval na návštevu do Domu sv. Františka Saleského, jej túžba nadobudla hmatateľnejšie obrysy.

Roku 1866 vstúpila Leónia do radov rodiaceho sa Diela sv. Františka Saleského, nad ktorým držal ochrannú ruku ženevský biskup. O dva roky neskôr prijala rehoľné meno sestra Františka de Sales, ktoré sa stalo aj jej životným programom. Novému dielu vtisla pečať hlbokej spirituality. Kvôli nej začali sestry volať aj obláčkami sv. Františka Saleského, čo vyzdvihovalo ich úplné odovzdanie sa Bohu a blížnemu. Roku 1871 zložila sestra Františka večné sľuby a o rok neskôr bola zvolená za predstavenú novej kongregácie, pri ktorej zrode stála. Pod Jej vedením sa spoločenstvo sestier rozrastalo a vzťahovali sa aj diela venované robotníckej mládeži. Kongregácia otvorila základné školy vo farnostiach, penzionát pre dievčatá v Paríži, sestry apoštolovali medzi rôznymi sociálnymi vrstvami a venovali sa vzdelávaniu mladých. Dielo sestry Františky však čoskoro prerástlo hranice Francúzska, rozšírilo sa dokonca na juh Afriky a do Ekvádoru.

Roku 1903 musela aj kongregácia sestry Františky rovnako ako iné rehoľné spoločnosti vo Francúzsku čeliť náboženskému prenasledovaniu. Sestry sa zo všetkých síl usilovali neprerušit' chod svojich domov, no materský kláštor musel byť presťahovaný do talianskej Perugie. Tu sa skončila aj pozemská púť Leónie Aviatovej. Zomrela 10. januára 1914, zanechajúc svojim nasledovníckam odkaz: „Úplne zabudnite

na seba! Robte najlepšie, ako viete, až kým druhí nebudú šťastní!“ Na sklonku minulého roka (2000) Svätý Otec Ján Pavol II. vyhlásil Leóniu Aviatovú za svätú.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku